

הלכות בלים פרק ז

א. כלי עזר, מאימתי מקבלין טמאה: התרמל וכיוצא בו משיחם שפתותיו, ויכרת הקופין הקטנים היוצאין על גב העזר, ויעשה את קיחותיו. סקרטיה, משיחם ויכרת ויעשה ציציתה. קטבליה, משיחם ויכרת. הכר והכסת, משיחם שפתותיהן ויכרת הקופין היוצאין. וכן כל כיוצא בהן.

ב. התפלין, משיגמר הקציצה; אף על פי שהוא עתיד לתן בה את הרצועה, הרי זו מקבלת טמאה. עזר העריסה שהוא עתיד לעשות לו טבור, עד שיעשה לו טבור.

ג. הסנדל, משיקמיע. המנעל, משיגב על האמום. ואם עתיד לכרכם ולשרטט, עד שיכרכם ועד שישרטט; וכן כל כיוצא בזה.

ד. עזר שאין עליו צורת כלי, אינו מקבל טמאה; לפיכך כף שלעזר שקושרין לוקטי קוצים על כפותיהן, כדי שלא יכס הקוץ אינו מקבל טמאה, מפני שהוא עזר פשוט ואין עליו צורת כלי.

ה. וכן העזר שמלקטין בו גללי הבקר, ועזר שחוסמין בו פי הבהמה, ועזר שמשיבין בו את הדבורים בעת שלוקחין הדבש, ועזר שמניפין בו את הרוח מפני החם הרי הן טהורין, ואין מקבלין טמאה.

ו. כל בית האצבעות שלעזר, טהורות: חוץ משלקיצין, מפני שהיא מקבלת את האוג; נקרעה אם אינה מקבלת את רב האוג, טהורה.

ז. האבנט שלעזר, ועורות שתופרין הקטעין על ארכבותיהן כדי שיתגלגלו בהן על הקרקע מקבלין טמאה, שהרי צורת כלי עליהן. וכן העורות העשויות כמו טבעות שמכניסין אותן האמנין בזרועותיהן, כדי להגביה בגדיהן מעל ידן בשעת מלאכה מטמאין כשאר כלי עזר הפשוטין.

ח. עזר שתופרין ממנו כסוי ליד ולזרוע שלזורי גרנות, ושלחולכי דרכים, ושלעושי פשתן מקבלין טמאה; ואם היה שלצבעים, ושלנפחים אינו מקבל טמאה. זה הכלל: כל העשוי לקבלה, כדי שלא יבהו קוץ וכדי שיאחז יפה יפה מקבל טמאה; והעשוי מפני הזיעה, כדי שלא יפסד הדבר שמתעסק בו בזיעת ידיו הרי זה אינו מקבל טמאה.

ט. כמה שעזר הנקב שינקב כלי העזר, ויטהר: החמת, משתנקב במוציא פקעיות שלשתי; אם אינה יכולה לקבל שלשתי, הואיל ומקבלת שלעזר, מקבלת טמאה, עד שתנקב רבה.

י. התרמל שנפחת הכיס שבתוכו עדין התרמל מקבל טמאה, ואינו חבור לו. החמת שהביצים שלה מקבלות עמה, ונפחתו טהורות, שאינן מקבלות כדרךכן.

יא. כלי עזר שיש לו לולאות ושנצות, כגון סנדל עמקי וכיס שלשנצות אף על פי שכשהן מתרין, אין עליהן צורת כלי הרי אלו מקבלין טמאה כשהן מתרין, הואיל וההדיוט יכול במהרה להכניס השנצות בלולאות ויחזר כלי קבול כשהיה. וכן אם

נטמאו, והסיר השנצות מהן, ונפסדה צורתן הרי הן טהורין,
אף על פי שאפשר להחזירן שלא באמן.

יב. כִּיס שֶׁלִּשְׁנָצוֹת שֶׁנִּטְלוּ שְׁנָצִיו עֲדִין הוּא מְקַבֵּל טִמְאָה,
שֶׁהָרִי הוּא מְקַבֵּל. נִפְשֵׁט, וְחֹזֵר עוֹר פָּשׁוּט טָהוֹר. טָלָה עָלָיו אֶת
הַמְטָלִית מִלְמַטָּן מְקַבֵּל טִמְאָה, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא פָּשׁוּט: שֶׁהָרִי
עָלָיו צוֹרֵת כָּלִי.

יג. עוֹר שֶׁכָּרַךְ בּוֹ הַקְמִיעַ, מְקַבֵּל טִמְאָה; פָּשֵׁטוּ, טָהוֹר; חֹזֵר
וְכָרַךְ בּוֹ, מְקַבֵּל טִמְאָה: מִטְמֵא וּמִטְהַר, אִפְלוּ עֲשָׂרָה פְּעָמִים
בַּיּוֹם. וְעוֹר שֶׁכָּתַב עָלָיו הַקְמִיעַ, טָהוֹר; וְאִם כָּרַת מִמֶּנּוּ, וְעָשָׂה
חֻלְיָה לְתַכְשִׁיט מְקַבֵּלֶת טִמְאָה.

יד. תְּפִלִּין שֶׁלְרֹאשׁ, אַרְבַּעַה כָּלִים. הָרִי שֶׁנִּטְמָאת בָּמֶת, וְהִתִּיר
קְצִיצָה הָרֵאשׁוֹנָה, וְתִקְנָה הָרִי הִיא אֵב טִמְאָה כְּשֶׁהִיתָה; וְכֵן אִם
הִתִּיר הַשְּׁנִיָּה, וְתִקְנָה; וְאִם הִתִּיר אֵף הַשְּׁלִישִׁית, וְתִקְנָה. הִתִּיר
אֵף הָרְבִיעִית, וְתִקְנָה נַעֲשֶׂת כְּלָה רֵאשׁוֹן לְטִמְאָה: שֶׁהָרִי הִתִּיר
כָּל אַחַת וְאַחַת וְחֹזֵר וְתִקְנָה כְּלָה, וּכְאִלוּ זֶה תְּפִלִּין אַחֲרוֹת שֶׁנִּגְעוּ
בְּרֵאשׁוֹנוֹת.

טו. חֹזֵר וְהִתִּיר אֶת הָרֵאשׁוֹנָה פַּעַם שְׁנִיָּה, וְתִקְנָה הָרִי הִיא רֵאשׁוֹן
כְּמוֹת שֶׁהִיתָה; וְכֵן אִם הִתִּיר אֶת הַשְּׁנִיָּה, וְאֶת הַשְּׁלִישִׁית. חֹזֵר
וְהִתִּיר אֵף אֶת הָרְבִיעִית, וְתִקְנָה הָרִי כְּלָה טָהוֹרָה: שְׂאִין הָרֵאשׁוֹן
מִטְמֵא כָּלִים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא וְלֹד כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

טז. וְכֵן סִנְדֵּל שֶׁהוּא טִמֵּא מִדָּרֶס, וְנִפְסְקָה אַחַת מְאֻזְנָיו, וְתִקְנָה
הָרִי הוּא מִדָּרֶס כְּשֶׁהָיָה. נִפְסְקָה שְׁנִיָּה, וְתִקְנָה טָהוֹר מִן הַמִּדָּרֶס,
שֶׁהָרִי נַעֲשֶׂוּ לוֹ אֻזְנִים חֲדָשׁוֹת; אֲבָל טִמֵּא מִגַּע מִדָּרֶס. לֹא הִסְפִּיק
לְתַקֵּן אֶת הָרֵאשׁוֹנָה עַד שֶׁנִּפְסְקָה הַשְּׁנִיָּה, אוֹ שֶׁנִּפְסַק עֲקֵבוֹ, אוֹ
נִטַּל חֲטָמוֹ, אוֹ נִחְלַק לְשָׁנִים טָהוֹר. מִנְעֵל שֶׁנִּפְתַּח אִם אֵינוֹ
מְקַבֵּל רֵב הָרֶגֶל, טָהוֹר.

יז. תְּפִלִּין שֶׁנִּטְמָאת, מֵאִמְתִּי טָהֳרָתָה: שְׁלֵיִד, מִשְׁתִּיר אוֹתָהּ
מִשְׁלוֹשׁ רוּחוֹת; וְשֶׁלְרֹאשׁ מִשְׁתִּיר מִשְׁלוֹשׁ רוּחוֹת, וּבֵין קְצִיצָה
לְחִבְרָתָה.

יח. הַכְּדוֹר וְהָאֻמוֹם וְהַקְמִיעַ וְהַתְּפִלִּין שֶׁנִּקְרְעוּ אַחֵר שֶׁנִּטְמָאוּ
הַנוֹגֵעַ בָּהֶן, טִמֵּא; וּבִמָּה שֶׁבְּתוֹכָן, טָהוֹר. הָאֶפּוֹף שֶׁנִּקְרַע הַנוֹגֵעַ
בִּמָּה שֶׁבְּתוֹכוֹ, טִמֵּא: מִפְּנֵי שֶׁהִתְפָּר מִחֻבְרוֹ, וְנַעֲשָׂה כְּלוּ כְּגוֹף
אַחֵד.